

nisteren og regeringen rundt og fortalte befolkningen, at stemte man nej, stemte man ikke bare nej til euroen, så sendte man et klart signal om, at man ønskede et mindre engagement fra dansk side i EU, så sendte man et klart signal til omverdenen, hvor jeg tror, at statsministeren endda brugte udtrykket, at man vendte Europa ryggen med et nej.

Nu efter afstemningen, hvor det så altså blev et nej, og hvor vi andre sagde, at det nok ikke var så dramatisk endda, er statsministeren så omrejsende i det stik modsatte synspunkt, nemlig at vi jo kun stemte om euroen, og at nu skal man heller ikke overfortolke resultatet.

Det er altså lidt svært at finde hoved og hale i, vil jeg gerne sige til statsministeren. Derfor må jeg altså sige, at vores konklusion må nu engang være, at ja, der blev stemt nej til euroen, og derfor bevarer vi kronen, men befolkningen sendte også et signal om, at man skulle være varsom med at gå videre med integration og nyt tab af selvbestemmelse for dansk vedkommende, ny suverænitetsafgivelse osv. Derfor er det jo væsentligt, om man på de politiske områder er villig til at komme flertallet af befolkningen, som stemte nej, i møde.

Det, jeg hører statsministeren sige i dag, er dialog – og det synes jeg også er godt – og så at regeringen vil skrive en hvidbog. Men ikke ét politisk område, hvor man har tænkt sig at komme flertallet i møde.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne takke statsministeren for de venlige bemærkninger og tilsagnet om en debat også her i Folketingssalen. Men der er én ting, der undrer mig, og det er, at statsministeren kan stille den mulighed op, at den hvidbog skulle kunne blive en hvidbog, der kom med et kritisk bidrag om Unionen.

Mener statsministeren, at man kunne forestille sig, at den hvidbog vil anbefale et dansk nej til den unionsforfatning, der skal laves i 2004? Hvis statsministeren mener, at det kunne blive resultatet af hvidbogen, synes jeg, vi har et spændende nyt grundlag for debatten. Men ærlig talt, vil jeg gerne sige til statsministeren, at det bliver jo ikke konklusionen af hvidbogen, det ved vi jo alle sammen godt. Det bliver tværtimod, at man anbefaler, at Danmark skal sige ja til unionsforfatningen.

Jeg vil gerne sige, at skulle det mod forventning, imod al den erfaring, vi har om, hvordan regeringer laver hvidbøger her i Danmark, vise

sig, at den hvidbog kom med en anbefaling af et dansk nej til en ny unionsforfatning, så vil jeg til den tid give statsministeren en uforbeholden undskyldning. Men det bliver ikke aktuelt, er jeg bange for.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det vil i så fald også komme som et chok for mig, vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen. Det er jo ikke hver dag, der udstedes uforbeholdne undskyldninger fra hr. Keld Albrechtsens side, må man sige.

Men godt ord igen. Jeg tror, det er vigtigt at holde fast i, som hr. Per Kaalund sagde det, at det jo ikke er sådan med hensyn til skepticismen i forhold til Europa, at de, der stemte nej, er én stor, samlet gruppe. Se blot på hr. Keld Albrechtsen selv og på hr. Thulesen Dahl. Enhedslisten og Dansk Folkeparti er jo langt fra i alle henseender, håber jeg da – det er min opfattelse – enige om alle indenrigspolitiske og udenrigspolitiske emner. Det er ikke det indtryk, man får.

Derfor tror jeg, man skal være varsom med at gøre sig selv til talsmand for, hvad nejflertallet mener om Danmarks fremtid. Der tror jeg virkelig, vi skal lade demokratiet blomstre, og det er den debat, jeg lægger op til nu.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må altså bare sige, at det altså ikke går at forsøge at afspore en debat om, hvordan man bygger bro i praksis, ved nu at henvise til, at nå jo, men befolkningen er jo forskelligt sammensat og har forskellige synspunkter. Ja, selvfølgelig; det er jo logik for enhver. Det er jo ikke det udgangspunkt, vi bør have for debatten.

Udgangspunktet må være, at der var en folkeafstemning, der var et flertal, der stemte nej til euroen. Statsministeren og regeringen har rejst rundt og sagt, at det betød mere end bare et nej til euroen, det betød et signal om, hvordan man ønskede EU-politikken fremover. Det er altså et spørgsmål om, hvorvidt man ønsker mere eller mindre integration, om vi ønsker at hævde dansk selvbestemmelse, om vi ønsker at have ret til at være uenige her i landet og slås for vores synspunkter og kunne træffe beslutningerne her i landet, eller beslutningsretten er deponeret i Bruxelles.

Det er sådan nogle spørgsmål, som jeg faktisk tror kan have rimelig bred opbakning, også fra folk, der er engageret i vidt forskellige politiske partier – jeg ved, at der er socialdemokrater, der